

Ричард Конъл
РЕПУТАЦИЯ

Ричард Конъл

РЕПУТАЦИЯ

●
**OLD
GOLD**

GAIANA
book&art studio

Ричард Конъл
РЕПУТАЦИЯ

© GAIANA book&art, 2023

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин без изричното съгласие на издателство GAIANA book&art.

© Явор Цанев, превод, 2023

© Явор Цанев, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-7604-48-1

Ричард Едуард Конъл
(17.10.1893 – 22.11.1949)

е американски писател и журналист, един от най-популярните разказвачи на кратки истории за своето време. Роден е в Пъкисий, щата Ню Йорк, а баща му е репортер и редактор в местен вестник, където, едва 10-годишен, Конъл отпечатва първата си статия, свързана с бейзбола. На 16 години е вече редактор и след като завършва гимназия, постъпва в Джорджтаунския университет. Работи известно време като секретар на баща си, който е избран в Конгреса през 1911 г., но година по-късно Конъл старши внезапно почива, а младият се премества в Харвард, където става редактор на *The Harvard Lampoon*.

След дипломирането си се премества в Ню Йорк и работи като репортер в *New York American*. По време на Първата световна война служи в армията, където работи също като редактор на полевия вестник и прекарва една година във Франция. След войната се жени за Луиз Херик Фокс и насърчен от публикуването на първия си разказ, започва кариера като писател на свободна практика.

Конъл става популярен автор и написва над 300 разказа и няколко романа. Два пъти получава наградата „О. Хенри“ – през 1923 и 1924 г. – за разказите си „Приятел на Наполеон“ и „Най-опасната игра“, включени в настоящия сборник. Започва да работи като сценарист и в крайна сметка изоставя писателския занаят, за да се посвети на киното. Създадени са множество филми, свързани с творчеството на Конъл (оригинални

произведения и адаптации на негови разкази). През 1942 г. получава номинация за „Оскар“ за „Най-добра оригинална история“ за сценария на „Запознайте се с Джон Доу“, базиран на разказа „Репутация“. Става много търсен в Холивуд, но в края на 1949 г. почива от сърдечен удар в дома си в Бевърли Хилс.

Конъл остава известен предимно с разказа „Най-опасната игра“ (или „Най-опасният дивеч“), публикуван за първи път в *Colliers* на 19 януари 1924 г. Историята е в основата на куп филми и не спира да се препечатва, понякога със заглавието „Хрътките на Заров“. Разказът създава жанра за преследването и лова на хора, разработен по всевъзможни начини от много автори след него.

Освен споменатите разкази, носители на наградата „О. Хенри“, и номинираната за „Оскар“ заглавна история „Репутация“ в сборника са подбрани някои от най-добрите и запомнящи се произведения на автора. С изключение на „Най-опасната игра“, всички излизат за първи път на български език.

Независимо дали историята е страшна, забавна, почти комична, с очакван или неочакван край, или умело забъркан коктейл от всичко изброено, разказите на Ричард Конъл са късчета проза с жилки от чиста проба читателско удоволствие.

И нещо любопитно: Боб Гърнси, търговец на спортни стоки, Хайес Ноел, брокер на ценни книжа, и Чарлс Гейнс, писател, обсъждали идеята за някакъв вид игра с дебнене и преследване. Вдъхновени от спомените на Гейнс за лова на африкански биволи и от разказа на Ричард Конъл „Най-опасната игра“, те развиват идеята и през 1981 г. създават пейнтбола.

НАЙ-ОПАСНАТА ИГРА

– Някъде там, вдясно, има голям остров – каза Уитни. – По-скоро е мистерия...

– Какъв е този остров? – попита Рейнсфорд.

– В старите карти е отбелязан като „Капанът за кораби“ – отвърна Уитни. – Впечатляващо име, нали? Моряците изпитват необичаен страх от това място. Не знам защо. Някакво суеверие...

– Не го виждам – отбеляза Рейнсфорд, докато се взираше във влажната тропическа нощ, която осезаемо обгръщаше яхтата с плътната си топла чернота.

– Имаш добро зрение – засмя се Уитни, – знам как от четиристотин метра отстрелваш движещ се из кафеникавите есенни храсти лос, но дори и ти не можеш да видиш нещо, отдалечено на четири мили, в безлунна карибска нощ.

– Нито на четири ярда – призна Рейнсфорд. – Уф! Като във влажно черно кадифе сме.

– В Рио ще бъде достатъчно светло – обеща Уитни. – До няколко дни ще стигнем. Надявам се, че пушките за ягуари ще са производство на „Пърди“¹. Очаква ни добър лов в Амазонка. Страхотен спорт е ловът.

– Най-добрият спорт на света – съгласи се

---

¹Purdey – едни от най-известните производители на оръжие във Великобритания.

Рейнсфорд.

– За ловеца – поправи го Уитни. – Не и за ягуара.

– Не дрънкай глупости, Уитни – каза Рейнсфорд. – Ти си ловец на едър дивеч, а не философ. На кого му пука как се чувства ягуарът?

– Може би на ягуара – отбеляза Уитни.

– Ха! Те нямат чувства.

– Но въпреки това мисля, че усещат едно нещо – и то е страхът. Страхът от болката и страхът от смъртта.

– Глупости – засмя се Рейнсфорд. – Това горещо време те размеква, Уитни. Бъди реалист. Светът се състои от две класи – ловци и дивеч. За щастие, ти и аз сме ловци. Мислиш ли, че вече сме минали край онзи остров?

– Не мога да кажа в тъмното. Надявам се.

– Защо? – попита Рейнсфорд.

– Има лоша репутация.

– Канибали? – предположи Рейнсфорд.

– Едва ли. Дори канибалите не биха живели на такова забравено от Бога място. Обаче някак е влязло в моряшкия фолклор. Не забелязахте ли, че нервите на екипажа днес са леко напрегнати?

– Да, бяха малко странни, като го спомена.

Дори капитан Нилсен...

– Да, дори и такъв твърдоглав стар швед, който би отишъл при самия дявол да му поиска огънче. В рибешките му сини очи имаше поглед, който никога не съм виждал. Единственото, което успях да изкопча от него, беше: „Това място има зло име сред мореплавателите, сър“. След това ми каза съвсем сериозно: „Нищо ли не усещате?“ – сякаш въздухът около нас трябваше да е отро-

вен. И не ми се присмивайте, но ще призная, че усетих нещо като внезапен хлад. Нямаше бриз. Морето беше гладко като стъкло. Приблжихме към острова и това, което почувствах, беше... студ в душата. Напомняше на внезапен страх.

– Въобразил си си – каза Рейнсфорд. – Един суеверен моряк може да зарази целия екипаж със страха си.

– Може би. Но понякога си мисля, че моряците имат допълнително чувство, което им подсказва кога са в опасност. И че злото е нещо осезаемо – с дължини на вълните, точно както звукът и светлината. Едно зло място може, така да се каже, да излъчва вибрации на злото. Както и да е, радвам се, че излизаме от тази зона. Е, мисля да си лягам вече, Рейнсфорд.

– Не ми се спи – отвърна Рейнсфорд. – Ще изпуша още една лула на задната палуба.

– Тогава лека нощ. Ще се видим на закуска.

– Да. Лека нощ, Уитни.

Нощта беше тиха и докато Рейнсфорд стоеше на палубата, се чуваха само приглушеният шум на двигателя и плясъкът на витлото, което прищорваше яхтата през мрака.

Рейнсфорд, излегнал се в шезлонга, безгрижно пушеше от любимия си тютюн. Чувствената сънливост на нощта го обгърна. „Толкова е тъмно – помисли си той, – че мога да спя, без да си затварям очите; нощта ще замести клепачите ми...“

Стресна го рязък звук. Долетя отдясно и ушите му, експерти по такива въпроси, не можеха да го объркат. Звукът се чу отново, а после още веднъж. Някъде в мрака някой беше стрелял

три пъти с пистолет.

Рейнсфорд скочи, озадачен, и се приближи бързо до перилото. Напрегна очите си в посоката, от която идваха изстрелите, но все едно се опитваше да гледа през одеяло. Качи се на перилото и запази равновесие върху него, за да гледа от по-високо. Лулата му се удари в едно въже и то я изби от устата му. Понечи да я хване и от устните му излетя кратък, дрезгав вик, защото осъзна, че се е протегнал прекалено рязко и губи равновесие. Викът му заглъхна, веднага щом топлите като кръв води на Карибско море се затвори над главата му.

Добра се с мъка до повърхността и опита да извика, но водната струя от ускорението на яхтата го удари в лицето, а солената вода влетя в отворената му уста и го задави. Загреба отчаяно с мощни махове след отдалечаващите се светлини на яхтата, но спря, преди да е преплувал и петдесет фута. Хладнокръвието му се беше възвърнало донякъде. Не за първи път попадеше в беда. Имаше вероятност виковете му да бъдат чути от някого на борда на яхтата, но шансът беше малък и ставаше все по-слаб, докато тя се отдалечаваше. Отърва се от дрехите си и извика с всичка сила. Светлините на яхтата постепенно отслабнаха и заприличаха на чезнещи светулки. После нощта ги заличи напълно.

Рейнсфорд си спомни за изстрелите. Бяха дошли отдясно и той заплува съсредоточено на-там, загребвайки с бавни, премерени махове, за да пести силите си.

Стори му се, че безкрайно дълго се бори с морето. Започна да брои ударите си. Може би ако

направи още сто и тогава...

Изведнъж чу звук. Разнесе се от мрака – висок, крещящ звук, звук на животно в крайна болка и ужас.

Не знаеше какво животно може да издаде подобен звук, не се и запита. С нови сили заплува натам. Чу го отново, а след това звукът бе прекъснат от друг, отчетлив и рязък.

– Изстрел от пистолет – измърмори Рейнсфорд, докато плуваше.

След десет минути решителни усилия до ушите му достигна друг звук – най-желаният, който някога бе чувал – сърдитото бучене на морето, което се разбива в скалист бряг. Беше вече почти до камънаците, когато ги видя – в побурна нощ щеше да се разбие в тях.

С последни сили преодоля завихрилата се вода. Назъбените скали стърчаха в непрогледната тъмнина. Той се напъна и се закатери нагоре, опипвайки с ръце. Задъхан, с разранени пръсти, стигна до едно равно място на върха. До самия ръб на скалите се спускаше гъстата джунгла. В момента Рейнсфорд не се интересуваше какви опасности може да крие плетеницата от дървета и храсти. Знаеше само, че се е измъкнал от врага си – морето – и че го е налегнало крайно изтощение. Строполи се на границата с джунглата и заспа най-дълбокия сън в живота си.

Когато отвори очи, от позицията на слънцето разбра, че е късен следобед. Сънят му го беше изпълнил с нови сили, но почувства остър глад. Огледа се наоколо, почти развеселен.

КОЛЕКЦИЯ

**OLD
GOLD**

Шеридан льо Фану
КАРМИЛА

Джек Лондон
ПРЕДИ АДАМ

Леонид Андреев
ЕЛЕАЗАР

М. Р. Джеймс
ПЕТТЕ БУРКАНА

Робърт Хауърд
МЪРТВИТЕ ПОМНЯТ

Джон Бюкан
**ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТТЕ
СТЪПАЛА**

Артър Макън
УЖАСЪТ

Ричард Конъла
РЕПУТАЦИЯ

gaiana-books.com

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	5
НАЙ-ОПАСНАТА ИГРА	7
ЗАКОНЪТ Е ЗАДНИК	39
МРАЧНАТА КЪЩА	53
НЕПОЗНАТИЯТ	86
РЕПУТАЦИЯ	107
ПРИЯТЕЛ НА НАПОЛЕОН	131
ТИГРОВ СИРОП	159
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО МОЖЕШЕ ДА ИМИТИРА ПЧЕЛА	182
ОТКРАДНАТОТО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ	200
ПРИНЦЪТ ИМА ЗАУШКА	222

Ричард Конъл

РЕПУТАЦИЯ

Американска. Първо издание

Превод: Явор Цанев

Редактор: Кети Илиева

Предпечат и оформление: Явор Цанев

ISBN 978-619-7604-48-1

Русе, 2023

gaiana-books.com

GAIANA

book&art studio